

har ligget indenfor den lovbestemte Afstand fra andre Steder, ikke paany opføres paa Brandtomten, men skal udskyttes. Da det ved idelig Erfaring bekræftes, hvor ødelæggende Ildbrand er paa Landet, naar den udbryder i tætbyggede Pladse, hvor Bygningerne ikke have den fornødne Gyne til at modstaae Ilden, er det fundet aldeles nødvendigt i Loven at optage den Bestemmelse, at naar et Sted, som ikke ligger i den foreskrevne Afstand fra Nabostedene, afbrænder, nedrives til Grunden eller underkastes fuldstændig Ombygning, maa det ikke paany opføres paa samme Plads, med mindre de ved nærværende Lov foreskrevne Regler angaaende den ved Afstanden betingede Bygningsmaade derved blive fyldestgjorte, og at det samme ogsaa skal gjælde, naar det kun er en enkelt af Stedets flere Bygninger, der afbrænder, nedrives eller heelt ombygges. Med de Lempelser, som Lovens §§ 9 og 10 indeholde, antages tvungen Udskytning saaledes langt sjældnere at ville blive nødvendig, og hvor de Paagjældende ikke have Gyne til at anvende den kostbarere Bygningsmaade, bør det forudsættes, at de tilstødende Grundeiere, hvem det maa være magtpaaliggende at undgaae Brandfare ved for tæt Bebyggelse, ville findes beredvillige til at forhjælpe dem til en anden Byggeplads, isald fornødent skulde gjøres.

§ 16.

Den hidtil fulgte Regel om, hvorvidt Tilbygninger vare tilladelige eller ikke, indeholdes i Cancelliskrivelse af 7de August 1827, der udtaler, at det ikke er nogen Eier formeent at opføre saadanne Bygninger ved allerede eksisterende Gaarde eller Huse, som Eierenes Lary maatte udfordre (f. Ex. for derved at udvide sin Beboelsesleilighed, sine Avlsbygninger eller det Huusrum, han behøvede til sin Næringsdrift), om endog Stedet maatte ligge i kortere Afstand fra de nærmeste Nabobygninger, end den ved Placat af 8de December 1809 anordnede, hvorimod det som en Følge af Bestemmelserne i Forordningen af 29de Februar 1792 § 3 og Placat af 8de December 1809 ikke kan være nogen Eier tilladt at indrette Bygninger paa sin Eiendom til særskilt Beboelse eller Afhændelse, som ikke ligge 50 Alen

fra hans eller Andres nærmeste Bygning. Det kunde saaledes saa meget mindre være tilladeligt at opføre nye Tilbygninger til særskilt Beboelse eller Afhændelse, hvorved ogsaa Bestemmelsen om fornødent Mellemrum imellem Bygningerne, der da Forordningen af 29de Februar 1792 ikke indeholdt tilstrækkelige Regler for Bygningsmaaden og Bygningernes hensigtsmæssige Indretning, er af saa stor Betydning, vilde være aldeles omgaaet.

Nærværende Lovudkast gjør Afstanden afhængig af Bygningsmaaden og indrømmer under denne Betingelse meget betydelige Lempelser med Hensyn til Afstanden. Naar Lovens Bestemmelser ikke skulle blive aldeles illusoriske, er det nødvendigt, at de samme Regler, der gives for nye Bygningers Opførelse, ogsaa maae gjælde Tilbygninger, der opføres til allerede eksisterende Steder.

En lignende Bestemmelse findes i Bygningslov for Kjøbenhavn af 17de Marts 1856 § 92.

§ 17.

Den første Deel af Paragraphen er det fundet nødvendigt at optage, fordi Erfaringen har vist, at det er en almindelig Mening paa Landet, at, naar der fra Udskytningsvesenets Side er givet Bevilling til at udskyffe en Jordlob under Betingelse af, at de fraskilte Parceller særskilt skulle bebygges, indeholdes dertillige Dispensation fra Brandanordningerne til at opføre Bygninger uden Hensyn til den ellers foreskrevne Afstand.

Den sidste Deel af Paragraphen gaaer ud paa at fjerne en Misbrug, som nu aldeles almindelig gaaer i Svang, idet man nemlig, for at omgaae Forbudet mod at opføre forskjellige Steder indenfor den lovbestemte Afstand fra hverandre, opfører forskjellige Bygninger ved een Eiendom eller gjør Tilbygninger til samme og derefter afhænder disse, hvorved de fraskilte Dele gaae over til at blive selvstændige Eiendomme, og der saaledes kan fremkomme hele Rækker af sammenbyggede Huse eller Grupper og tætliggende Steder af den meest brandfarlige Bygningsmaade.

Denne Deel af Paragraphen stemmer ogsaa med den Grundsætning, der ligger til Grund for Bestemmelsen i Anordningen af